

Literarni natečaj za Zlato jabolko-Nasprotja

RADODARNOST – SKOPUŠTVO IN REVNOST— BOGASTVO

STA SI POVEZANI

Skozi svoje, še ne dolgo, življenje sem opazila, da imamo ljudje med seboj veliko nasprotij. Pri ljudeh mi je zelo všeč radodarnost, da nekomu nekaj daš in to z velikim veseljem. A na žalost obstaja k temu samostalniku nasprotje in to je skopuštvu. Poznam veliko ljudi, ki so skopušni in verjemite, to ni lep značaj. Tudi jaz sem včasih, ampak večinoma sem zelo vesela, če me kdo v razredu prosi, da mu kaj posodim. To zelo cenim in mi je v veliko veselje nekomu kaj dati ali posoditi. Poznam zgodbo dečka bogataša in deklice, ki s svojo mamo nista imeli niti za kruh. Takole se začne:

V Franciji v Parizu je živel deček, ki je za dom imel prekrasno veliko palačo. Strehe hiše so bile zlate in svetile so se v daljavi. Na vsakem oknu so bile zavese drugih barv in oblik. Do palače je vodila prekrasna pot, katera je ob straneh imela lučke in svečnike. Ko si prišel do velikih prečudovitih vrat, sta te služabnika pospremila do tja, kamor si želel. Stavba je imela stotine soban. Imela je svojo kuhinjo, v kateri je šestnajst kuharjev kuhalo specialitete, kakršne si lahko privošči samo kralj. Imela je tudi svoj lasten kino, gledališče, bazene s številnimi savnami in masažami. Imela je različne trgovine, od trgovine Milka do trgovine Apple. Res, palača je bila prečudovita. Fant, ki je živel v njej, je dobil vse, kar si je zaželel. Bil je gospodar doma. Oblačili so ga, pospravljali za njim, še hranili so ga. Vse, kar si je zaželel, mu je bilo uresničeno. Njegovo življenje je bilo kot v pravljici zapisano na list. Ta deček ni vedel, kako je, ko nečesa nimaš, pa si še tako želiš.

V njegovi bližini je živela deklica po imenu Jana. Oče ji je umrl pri treh letih in z mamo sta živeli v hišici, ki je bila vsa uničena od sunkov vetra in dežja. Mama je Jano večkrat poslala v gozd po jagode ali maline. Zelo si je želela,

da bi z mamo imeli vsaj nekaj denarja za igračko, ki bi jo stiskala ob večerih, ko je bilo neurje ali mame ni bilo doma. Želja je bila na žalost neizpolnjiva. Nekega jutra jo je mama zopet poslala v gozd. A Jano je zanimalo središče mesta, kjer so bili ljudje, glasba in promet. Odločila se je, da bo samo za hipec pokukala in se bo takoj vrnila. Ampak Jano so vedno bolj zanimale hiše in ljudje, ki jih je bilo vedno več na ulicah. Vse jo je tako prevzelo, da je hodila naprej in naprej in občudovala to zanimivo mesto. Naenkrat je zagledala palačo, o kateri sem vam govorila malo prej. Iz njenih ust se je samo zaslišalo: »Uaaaau!« Usta so se ji začela odpirati in v očeh so se ji nabrale solze. »Kaj takšnega!« Bila je prevzeta. Takoj je hotela steči v palačo, a ko se je spomnila, da ona ne sodi sem in, da je oblečena v grozno grde umazane cunje, jo je to ustavilo. Zelo močno si jo je želela obiskati, a ni mogla. Mimo nje je šel gospod, sicer ne tako mlad, vendar šibke postave. Jana se je ozrla za njim. Bil je brez vrhnjih oblačil. »K bogatašu grem, on ima veliko oblačil, mogoče mi kaj podari, da ne bom tukaj zmrznil.« Jani se je zelo zasmilil. Ni veliko časa minilo, pa se je vrnil gospod ves objokan in reče: »Ničesar mi ni hotel podariti, rekel je le, naj si več nikoli ne drznem priti s takšnimi željami, ker je to njegovo in ne bo nikoli zaupal svojih oblačil takšnemu nemarnežu kot sem jaz.« Jano je takoj stisnilo pri srcu. Vedela je, kako je to, ko česa nimaš. Slekla si je majico in jo gospodu položila v roke. »Bom že nekako. Tole je za vas. Verjamem, da vam je zelo hudo.« Gospod ni mogel verjeti. Stisnil je Jano k sebi in se ji zahvalil. Jana je bila presrečna, da je lahko nekoga tako osrečila. Gospod je kmalu za tem izginil v daljavi. Tudi Jana je odšla domov k svoji mami, ki jo je verjetno že zelo skrbelo.

Povem vam, če si bogat, ti to ne pomaga veliko. Moraš imeti srce tudi za druge ljudi. Tudi največji reveži so lahko najčutnejši, saj vedo in razumejo, kako je to, ko je nekdo v stiski.